

Kerkverhaal 5

Wanneer mij deze vraag een aantal jaren terug was gesteld, dan was het een verhaal van frustratie, onbegrip en teleurstelling geworden. Maar de vraag 'vertel ons uw verhaal van de kerk' komt nu! Een prachtig mooi moment om mijn verhaal te verwoorden en op papier te zetten! Ik ben niet kerkelijk opgevoed en de kerk was voor mij dan ook niet meer dan een gebouw dat met zijn kerktoren boven de huizen uitstak. Opgegroeid in Leeuwarden en daar had ik vanuit het raam het zicht op de Grote Kerk (Jacobijner kerk). Wat daar binnen gebeurde, daar had ik geen idee van. Dat veranderde toen ik op negentienjarige leeftijd mijn grote liefde ontmoette. Een Christelijke man, zeker niet iets waar ik naar op zoek was! Echter het leek me geen probleem om deze C er bij te nemen. Voor het eerst in mijn leven ging ik mee naar een kerkdienst. Ik was een toeschouwer in dit geheel en begreep er niets van. We trouwden in de kerk en een jaar later liet ik mij dopen en deed belijdenis. En dus was ik vanaf dat moment christen, of toch niet? De dominee van destijds had gezegd, dat wanneer je bij God wilt horen je belijdenis kon doen. En zo had ik opeens de status: belijdend lid van de Gereformeerde kerk van Twijzelerheide.

De jaren verstreken en ik stelde heel veel vragen over het geloof, zowel aan mijn man als binnen de gemeente. Wanneer je met het geloof bent opgegroeid is het moeilijk om je te verplaatsen in een 'beginner' in het geloof. Soms kreeg ik een antwoord waar ik verder mee kon, maar nog vaker waren er vragen waar ik geen antwoord op kreeg. Verstandelijk had ik dan wel een keuze gemaakt om belijdenis te doen, maar christen voelde ik mij niet. In onze relatie kregen we regelmatig onenigheid over het geloof. Gesprekken over het geloof eindigden vaak in oeverloze discussies en onbegrip van beide kanten. Lezen in de bijbel en bidden deed ik al lang niet meer.

Uiteindelijk maakte ik de keuze om me uit te laten schrijven bij de kerk. Een hele bewuste keuze!

Waarom zou ik nog lid blijven? In mijn beleving moest je toch wel met het geloof zijn opgegroeid om dat te geloven en te begrijpen wat er in de kerk verteld werd. Voor mij was dat dus niet weggelegd.

En ja, dan maar niet. Het was echt een radicale keuze om te breken met de kerk. Ik wilde er niets meer mee te maken hebben. Het ging zelfs zo ver dat ik alle christelijke boeken die ik ooit gekregen of gekocht had, CD's met christelijke muziek, weggegooid heb. Ik was er letterlijk klaar mee! De keuze om me uit te laten schrijven bij de kerk was voor Henk (mijn man) misschien nog wel moeilijker dan voor mij. Hij bleef lid van de kerk. U weet wel die Gereformeerde kerk in Twijzelerheide!

Na een laatste gesprek met de kerkenraad trok ik letterlijk de deur achter mij dicht met de woorden; 'Hier kom ik NOOIT weer!! Binnen onze relatie spraken we nauwelijks meer over het geloof en als we het er wel over hadden waren dit geen fijne gesprekken. Zo gingen de jaren voorbij. Henk bleef naar de kerk gaan en bleef ook bidden voor het eten. Daar kon ik nog wel eens spottend een 'rake opmerking' over maken.

Een lieve man, drie fantastische kinderen, een mooi huis, een leuke baan in het onderwijs. Meer te wensen had ik niet. Zeg nu zelf; God had ik niet nodig! Zolang ik dat zelf maar bleef

geloven, was dat mijn waarheid.

Het hoofdstuk geloven had ik afgesloten. Ons leven kabbelde verder. Vaak was ik op zoek naar de zin van het leven. Ik zocht dat in presteren, mezelf bewijzen, een studie volgen en bevestiging van anderen. Toch bleef er een leeg gevoel diep in mij. Soms las ik iets op internet of in de krant over het geloof. Niet dat ik het opzocht, maar 'toevallig' kwam het op mijn pad. Ik deed er verder niks mee.

Ongeveer acht jaar gingen zo voorbij. Tot ik in maart 2015 weer begon met bidden. Nee echt bidden was het niet, het was meer een schreeuw naar God. Als u bestaat, laat het dan ook aan mij zien. Waar bent u dan...? Waarom merk ik niets van uw aanwezigheid? Wat hebben anderen, dat ze wel kunnen geloven. Ik begrijp er niks van. Ik begon weer in de bijbel te lezen. En langzaam werd mijn verlangen om God te leren kennen groter. Er lag vanuit mijn omgeving geen enkele druk op, omdat niemand wist wat mij bezig hield, zelfs Henk niet. Bidden kreeg weer een zekere regelmaat.

Tot op die avond dat ik van God antwoord kreeg op mijn vraag; God waar bent u dan? Zijn antwoord was; Ik heb jou nooit losgelaten, jij bent mijn kind'. In het verleden had ik de insteek, dat anderen mij maar moesten vertellen hoe het zat met het geloof. Zeker het leek me prachtig om te kunnen geloven, maar zelf investeren in de relatie met God deed ik niet. Waarschijnlijk ook, omdat ik niet wist HOE ik dat moest doen.

Enkele maanden daarna gingen we op fietsvakantie. Ondertussen was ik zover dat ik geen week zonder de bijbel op pad kon (wilde). Dus veilig onder in de fietstas zat ook de bijbel. De eerste avond in het hotel waar we gingen overnachten, zei ik tegen Henk; 'ik heb de bijbel meegenomen en wil hier graag uit lezen'. Wil je dat samen met mij doen? Ik vond het een spannend moment, na alles wat er tussen ons gebeurd en gezegd was over het geloof. Ik zou heel goed begrijpen, dat Henk er geen vertrouwen meer in had. Henk was verbaasd en ook blij verrast. Hij had jaren geleden de hoop al opgegeven, dat er nog iets zou veranderen in onze relatie aangaande het geloof.

Na de vakantie was er nog wel een hindernis te gaan, dat was de KERK. Uiteraard NIET de kerk waar ik de deur had dicht gedaan met de woorden hier kom ik NOOIT weer! Dan zeker niet met hangende pootjes terug.....! Henk en ik spraken af dat we naar een andere kerk in ons dorp zouden gaan. Die zondag fietsten we samen naar de kerk. Dat was na acht jaar al een hele belevenis! Onderweg gaf Henk terloops aan, dat hij ook wel naar zijn eigen kerk wou, maar dat hij begreep dat dat voor mij geen optie was. Ik gaf als antwoord dat ik met hem mee ging naar welke kerk we ook zouden gaan.

(Heilige Geest??). Het antwoord verbaasde me zelf! Een zekere rust kwam over me heen, ik hoorde een stem die zei: Ik ga met je mee", en zo voelde het ook. Samen gingen Henk en ik de kerk binnen, waar een uitgestoken hand me welkom heette in de dienst. En iemand anders die in de hal stond zei blij verrast; 'wat fijn om je te zien'. Het deed me goed. Ik genoot van de dienst en überhaupt dat ik in de kerk was. Hoe raar het ook klinkt het voelde heel vertrouwd, als een thuis komen. Na de dienst samen met de gemeente koffie drinken. Velen gaven aan, dat ze het fijn vonden om me te zien. (Dat heeft nog maanden geduurd). Niet alleen bij God is er altijd een mogelijkheid om terug te komen, maar ook in de kerk heb ik dit ervaren. Slechts twee weken later ben ik (weer) officieel lid geworden van dezelfde

kerk, waar ik ongeveer acht jaar daarvoor de deur dicht deed met de woorden 'HIER kom ik NOOIT weer' . Mijn leven is veranderd ofwel God heeft mijn leven gigantisch veranderd. De kerk is een onmisbare plek geworden in mijn (geloofs)leven!

Alma van der Boon, Twijzelerheide